

ταχύτητα, ὥστε μετὰ δέκα μῆνας τὸ μήκος των ἦτο τριπλοῦν.

— Διασκέδασις εἰς τὰς νήσους Ἀλεουτιάδας, κειμένας εἰς τὸν μέγαν Βόρειον Ὠκεανόν. Ὁ Κύριος Σχορῆς εἰς τὴν διήγησιν τοῦ περι τὸν κόσμον περιπλουτοῦ ἐκθέτει μικρὸν δράμα, τὸ ὁποῖον εἶδε παριστώμενον ὑπὸ τῶν κατοίκων μιᾶς τῶν εἰρημένων νήσων.

Εἰς Ἀλεούτος, ὀπλισμένος μὲ τόξον, ἔκαμνε τὸν κυνηγόν, ἔτιρος δὲ τὸ πτηνόν. Ὁ πρῶτος ἐχαίρετο εὐρῶν τοιοῦτο ὄραϊον πτηνόν, καὶ ἐμαρτύρει τὴν εὐχαρίστησίν του διὰ τῶν χειρονομιῶν του. Ἐν τούτοις

ὅμως δὲν ἤθελε νὰ τὸ φονεύσῃ. Ὁ δὲ δεύτερος ἐμίμειτο τὰ κινήματα πτηνοῦ πεφοβισμένου καὶ ζητοῦντος νὰ φύγῃ. Ὁ Ἀλεούτος, ἀφ' οὗ ἐταλαντεύθη ἐπὶ πολὺ, τανύζει τὸ τόξον του καὶ τὸ ρίπτει. Τὸ πτηνόν κλονίζεται, πίπτει καὶ ἀποθνήσκει. Ὁ ἐπιτήδειος τοξότης πηδᾷ ἀπὸ χαρᾶν, ἀλλὰ μετανοεῖ μετ' οὐ πολὺ ὡς ἀφαιρέσας τὴν ζωὴν τοιοῦτου ὄραϊου πλάσματος καὶ κλαίει ἐπ' αὐτοῦ. Παρευθὺς τὸ πτηνόν μετασχηματίζεται εἰς χαρίεσαν γυναῖκα, καὶ γίνεται ἡ ἀγαπητὴ τοῦ ἐμπαθοῦς κυνηγοῦ.

Ἡ ὄρχησις αὐτὴ εἶναι ἀναμειγμένη μὲ ἄσματα, καὶ συνοδεύεται ἀπὸ ἤχον μικροῦ τυμπάνου.

Ἐνδύματα τοῦ τελευταίου στυμοῦ τῶν Παρισίων. Μάρτιος 1848.